

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Altman-Odpocinek.pdb

PDB Name: Odpocinek
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Odpocinek
Karel Altman

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
<http://amber.zine.cz>

Bojovník seděl v trávě a opíral se zády o strom, který se mu ve své krásné jarní košatosti ukazoval. Bojovník však nepozoroval, jak se ve větvích nad jeho hlavou honí dvě veverky, které si člověka pod sebou ani nevšimly, ani nevěnoval pozornost sýkorce, která ho s nedůvěrou zračící se v jejích malých černých očkách pozorovala. Ne, on upíral zrak do trávy před sebe. Před ním se rozprostírala louka, pyšně se chlubící modrými květy chrp, bílou čistotou barvou kopretin, červenými ohníčky vlčích máků v šťavnaté zeleni jarní trávy a nádhernou strakatostí něžných macešek.

Nedaleko od stromu, který stál sám již desítky let uprostřed této bohem zapomenuté lení mýtiny, se klidně popásal kůň. Občas zvedl hlavu a upřel své hluboké klidné oči na svého pána a s nejistým potresením ji znovu sklonil. Na hřbetě měl sedlo, jako by chtěl jezdec každou chvíli vyskočit a vyhoupnout se na svého zvířecího přítele. Pod sedlem byl natažen pruh syté červené látky, aby se koňovi nesesedl hřbet. Také uzda měla tu samou barvu. Sedlo bylo blankytně modré. Vedle sedla se pohupovala černá pochva. Vězel v ní dlouhý obouruční meč. Z druhé strany byl zavěšen malý kulatý štít, taktéž blankytně modré barvy. Byla na něm vyobrazena tlapa medvěda a pod ní větvička vavřínu.

Čmelák, který se zrovna odpoutal od jednoho z fialových květů jetele, které tu všude rostly mezi mnohem vyšší travou, se nevyzpytatelně akrobatickým letem vydal ke stromu. Usedl na bojovníkovu helmici a chvíli se na ni pokoušel uplatnit svůj dlouhý sosák. Po množství neúspěšných pokusů zklamaně odlétl.

Tráva se neochotně sklonila před mírným vánkem, který se po louce přehnal. Do vzduchu vzlétl párek strakatých motýlků, kteří se ve své bezstarostnosti vydali na druhý konec mýtiny.

Okolo bělouše proběhli dva zajíci. Kůň jim nevěnoval svou pozornost a dál se pásł. Ušáci proběhli dva metry od ležícího muže. zatímco jeden z nich pokračoval ve své cestě a jeho bílé pírkó rychle mizelo v trávě, druhý se zastavil a opatrně bojovníka pozoroval. Ten si stejně jako jeho kůň ani nevšiml.

Zajíc se postavil na zadní, přičemž nepřestával pohybovat čumákem nahoru a dolů. Ze zeleně k němu přihopkal druhý ušák a oba se zahleděli na vojáka. Jeden z nich se po chvíli vyčkávání odvážil a opatrně přihopsal mužovi na dosah. Po chvíli očuchávání se ustrašeně vrátil zpět, a oba si ho dále prohlíželi. Jejich zaječí zraky propátrávali jeho tělo od hlavy až k patě.

Na hlavě měl trochu na křivo posazenou bílou helmici s červeným rámováním a stejným znakem jako na štítu. Z pod ní se vlnily černé kudrnaté vlasy. Muž byl hladce oholen. V jeho tváři, která v sobě nesla prvky elfí krve, se rozkládal výraz naprosté vyrovnanosti. Měl na sobě čistě bílé brnění. Na ramenou měl dva červené pruhy, které se zbíhaly na břiše v červený klín.

Levou ruku měl volně spuštěnou podél těla a druhá v kožené rukavici pevně svírala jílec širokého meče, zastrčeného v pochvě u pasu. Stehna měl krytá lesklými železnými pláty. Vysoké škorně mu dosahovaly až ke kolenům.

Ušáci ještě naposledy zapanáčkovali a pak rychle odhopkali vstříc zelené náruči louky. Kůň znovu zvedl hlavu a odfrkl si.

Bojovník upíral svůj skelný pohled před sebe do prázdna. Z koutků úst se mu vinul zaschlý pramínek krve a z boku mu trčely dva šípky.